

רוצחים

מאת
רועי מליח רשף

דמויות

מארי - חדרנית בת 25
זואי - בת 27
אלכס בן 27

אורך משוער 25-30 דקות

עלה לראשונה בפרויקט המחזאים #1 בימוי: יעל גולדברג משחק:
מיטל גל סויסה, דנה מיינרט, מיכאל אלוני

כל הזכויות שמורות (C)
רועי מליח רשף 0507208887
froik04@gmail.com (E)

**בחושך, נשמע קול בכי מרוחק. גשם
ורעמים. חדר במלון דרכים "עדן" מקום
שכוח אל. זוג נעלי תינוק קטנים
תלויים על הקיר בדומה לקמע.**

**מארי, חדרנית צעירה בשנות העשרים
לחיה. שיערה אסוף. מסדרת את החדר.
נשמע רעם. אלכס נושא את זואי על
זרועותיו, כחתן המכניס כלה לביתו.
הוא מפזם את מוסיקת חתונה.**

אלכס:

דם, דם, דאדם... דם דם דאדם...

זואי:

(מחטיפה לו)

די כבר זה לא מצחיק.

אלכס:

מה אני יכול לעשות בייבי, יש לי דמיון מפותח!

זואי:

די כבר, נו היא מסתכלת עלינו. תוריד אותי.

אלכס מוריד אותה. נשמע רעם.

מארי:

ברוכים הבאים למלון הדרכים עדן.

אלכס:

עדן? זה עדן? זה חור בתחת של העולם, אנשים יכולים למות
כאן ואף אחד לא יידע מזה.

זואי:

איזה מזג אוויר הא?

מארי:

אני מקווה תמצאו את החדר לשביעות רצונכם.

זואי:

החדר נפלא, תודה.

נשמע רעם.

אלכס:

יש עוד אנשים במקום הזה?

מארי:

לא. במזג האוויר הזה אין הרבה מבקרים.

אלכס מתקרב באופן מחשיד למארי.

אלכס:

יופי.

זואי:

אלכס, די. אתה מפחיד אותה. אין לך מה לדאוג כשלומדים להכיר אותו הוא לא יותר מגור כלבים מפוחד.

מארי:

אני מבינה שאתם מאורסים.

אלכס:

אנחנו? לא. ממש לא.

זואי:

למה אתה אומר לא!

אלכס:

כי אנחנו לא, בייבי. אנחנו מכירים בסך הכול כמה ימים...

זואי:

אל תגיד ככה בנחרצות. (למארי) איך קוראים לך?

מארי:

מארי.

זואי:

שם יפה. זה אלכס, אני זואי. אני רוצה לשאול אותך ששני אנשים מתאהבים זה משנה כמה זמן הם מכירים?

מארי:

לא...

זואי:

אתה שומע בייבי, לא. (ביט) תגידי הרדיו עובד.

מארי:

כן.

זואי:

מוסיקה היא הפסקול של החיים.

**זואי מדליקה את הרדיו. מוזיקה חושנית
נשמעת. זואי מתחילה לנוע בסקסיות
לצלילי המוסיקה. היא מתקרבת בפתיחות
לעבר אלכס המצטרף לריקוד.**

אלכס:

בייבי את הורגת אותי עם התחת הזה שלך.

זואי:

בייבי, לא עכשיו, לא נעים.

מארי:

זה בסדר, זה לא מפריע לי.

**אלכס עוצר מביט במארי ופונה משם
במורת רוח.**

זואי:

(בלחישה) אני חושבת שאת יכולה ללכת.

מארי:

אוקי.

**מארי עומדת מספר שניות ולא זזה.
המוסיקה נפסקת ונשמע קולו של קריין
ברדיו. מארי עוצרת.**

קריין:

אנו נאלצים לקטוע את השידור ולדווח שגופתה של אישה
מבוגרת נתגלתה ביער סמוך ליד כביש 61. גורמים במשטרה
אומרים שכנראה מדובר ברוצחי היתומים הפועלים לאחורונה
באזור הצפון. זהותה של האישה אינה ידועה עדיין אך נמשיך
לדווח בהמשך על התפתחויות. המשטרה מבקשת מהציבור הרחב
להימנע מכל מגע עם השניים, מדובר בגבר ואישה בשנות
העשרים לחייהם-

זואי סוגרת את הרדיו.

זואי:

חדשות, זה תמיד מקלקל את מצב הרוח. תגידי...

מארי:

כן?

זואי:

כשהזמנו את החדר דיברתי עם אישה מבוגרת בטלפון, נכון?

מארי:

אימא שלי.

זואי:

היא הייתה מאוד נחמדה בטלפון וחשבתי אולי להגיד לה שלום.

מארי:

את לא יכולה. היא... נסעה.

זואי:

אה. נסעה לאן?

מארי:

צפונה.

זואי:

צפונה במזג האוויר הזה.

מארי:

כן.

אלכס:

בייבי, שחררי מה נתקעת על זה?

מארי:

אז אם תרצו משהו...?

אלכס:

אני יודע מה אני רוצה. (ניגש לזואי) אני רוצה סקס. כאן, ועכשיו.

אלכס מנשק את צווארה של זואי.

זואי:

(צוחקת) די!...

מארי:

(בקול רם) אז אם יש משהו שתרצו...

זואי:

קולה... אלכס תפסיק... נו... די... אני רוצה קולה... אתה רוצה משהו? נו, היא שאלה אם אתה רוצה משהו?

אלכס:

שתלך להזדיין!

זואי:

אלכס!

אלכס:

מה?

זואי:

למה אתה מדבר אליה ככה?!

אלכס:

מה את רוצה, היא נהנית מזה.

זואי:

מאיפה אתה יודע ממה היא נהנית

אלכס מתקרב למארי

אלכס:

בייבי, תתפלאי אבל אני מכיר בחורות כמוה. נראות מסכנות, תקועות במקום שומם, בלי אף אחד לחמם להן הגוף. אבל אל תתני למראה שלהן להטעות אותך. כי בפנים... זה סיפור אחר לגמרי. מתחת לבגדים יש חיה שרוצה להשתחרר ולצרוח ולהרוג...

זואי:

אלכס תפסיק.

אלכס:

תראי בייבי, תסתכלי על העיניים שלה, את רואה שם את החיה, איך היא מחכה לתקוף, מחכה לרגע שהיא תוכל לטרוף את החיים ואין אף אחד באזור שיעזור לה.

זואי:

אלכס...

אלכס:

בגלל זה היא נהנית לראות אותנו ככה, מתחרמנים לה מול העיניים זה גורם לה לרייר ולחשוף שיניים.

שתיקה. אלכס פורץ בצחוק. מארי פונה משם.

זואי:

אני מתנצלת בשמו, לפעמים הוא פשוט בהמה!

אלכס:

אני הולך לעשות ביד בשירותים.

זואי:

אלכס!

אלכס:

איפה השירותים?

מארי:

שם.

זואי:

אני ממש מתנצלת על ההתנהגות שלו.

אלכס:

אבל אחרי שהחסידה הולכת אני הולך לזיין את האימאימא שלך.
למרות שאין לך אחת כזאת.

**אלכס עושה למארי תנועות מגוונות עם
היד מאחורי גבה של זואי ונעלם
לשירותים**

זואי:

אני שוב ממש מצטערת.

מארי:

אין לך על מה.

זואי:

לא, באמת. הוא מתנהג בגסות ולפעמים אי אפשר לשלוט בו.

מארי:

הוא צודק.

זואי:

לא, הוא לא.

מארי:

אני באמת לבד.

זואי:

די... לא, את סתם אומרת.

מארי:

לא אני באמת מאוד לבד.

זואי:

בחורה יפה כמוך?

מארי:

זאת המציאות.

זואי:

אני לא מאמינה לך, לא. אני מסרבת להאמין לך שאת לבד.
בטוח יש לך מישהו.

מארי:

היה לי מישהו, כן.

זואי:

אוי מתוקה, זרקו אותך. (שתיקה.) אני אומרת שיילך להזדיין
מי שעזב אותך. אם הוא לא יודע מה טוב בשבילו אז הוא לא
שווה את זה. אוי מתוקה, את כזאת מסכנה. לב שבור הורג
אותי. למה הוא עזב?

מארי:

אישה אחרת.

זואי:

בן זונה! אם הייתי במקומך הייתי לוקחת סכין ומורידה לו
את הביצים. אל תסתכלי עלי ככה, יש דברים שאני לא מוכנה
לקבל. מגיע לך יותר מהחיים מתוקה, אני קוראת את זה
בעיניים שלך.

מארי:

כאילו פעם אחת, הייתי רוצה שיקרה משהו גדול. גדול
מהחיים.

זואי:

כמו מה?

מארי:

אני לא יודעת. גדול. שינער אותי. שיגיד לי מארי צאי מזה
קחי שליטה על החיים שלך וצאי מזה.

זואי:

את יכולה לעשות את זה. מארי.

מארי:

את חושבת?

זואי:

זה רק עניין של בחירה. את צריכה זה לבחור. את לא חייבת כלום לאף אחד. תראי אותי. ברגע שאלכס הופיע עזבתי הכול. ישבתי בחנות בגדים שעבדתי בה ושאלתי את עצמי. זה מה שאני רוצה מהחיים, להיות תקועה בעבודה המסריחה הזאת או לחיות את החיים שמגיעים לי, בלי לדפוק חשבון. ואם תשאלי אותי היום אני אגיד לך שאני מעדיפה למות מאשר לחזור חזרה לחיים שהיו לי.

מארי:

זה מדהים.

זואי:

אה-הה. בואי.

מארי:

מה?

זואי:

תצעקי מהחלון.

מארי:

מה?

זואי:

תצעקי אף אחד לא ישמע אותך.

מארי:

לא.

זואי:

תצעקי זה ישחרר אותך. תני לחיה שבך לצאת! זה מגיע לך מארי, תצעקי!

מארי:

(צועקת מהחלון) אההה!!!

אלכס:

(מחונן לבמה) הכול בסדר?

זואי:

כן.

שתיקה.

זואי:

נו, איך את מרגישה עכשיו?

מארי:

לא טוב.

זואי:

את רוצה לשבת?

מארי מתיישבת לרגע. שתיקה. היא קמה במהירות ויוצאת.

זואי:

אני רוצה לעזור לך מארי. בחורה כמוך, לא צריכה להיות תקועה במקום שכזה. יש עולם בחוץ.

מארי יוצאת. אלכס יוצא מהשירותים. מנגב את הידיים שלו על המכנסיים שלו.

אלכס:

אם יש דבר אחד שמעצבן אותי במקומות כאלה זה שאין מגבת בשירותים. כאילו עם מה אני אמור לנגב את הידיים? (רואה את זואי בווה במשהו.) מה את עושה?

זואי:

תראה את הפסל הזה האלה?

אלכס:

מה איתו?

זואי:

היא כל הזמן הסתכלה עליו.

אלכס:

מי החסידה?

זואי:

לפני שהיא יצאה היא עצרה הביטה בו והלכה למה שהיא תעשה את זה?

אלכס:

אולי תרדי לי?

זואי:

אני רצינית. אתה יודע שאמונות תפלות מפחידות אותי.

אלכס:

זה לא נראה לי אומר כלום.

זואי:

זה חייב להגיד משהו... אני שמעתי שפעם היה כאן באזור בית יתומים שנשרף. 32 ילדים נשרפו בחיים. אולי המקום נבנה על השרידים של בית היתומים.

אלכס:

ואיך הפסל הזה קשור?

זואי:

רוחות רפאים, אלכס.

אלכס:

שטויות, אין דבר כזה רוחות רפאים.

זואי:

יש, אני יודעת שיש.

אלכס:

נו אל תלחצי אותי עכשיו... זה הורס לי את החשק.

זואי:

אני יודעת, הם שמים א הפסלים הקטנים האלה כדי למנוע מהילדים המתים לבוא לכאן. אני שמעתי על זה. כל מי שהיה בבית יתומים שמע על זה. אלכס. מה אם הילדים האלה פתאום יופיעו כאן ויהרוגו אותנו?

אלכס:

בייבי, את מזיינת את השכל.

זואי:

אלכס אני רצינית. אולי הם מחפשים נקמה!

אלכס:

הם לא מחפשים שיט בייבי.

זואי:

אתה לא יודע את זה.

אלכס:

נכון אני לא יודע... ששש....

זואי:

מה?

אלכס:

ששש.

זואי:

מה אלכס מה?

אלכס:

אני שומע משהו.

זואי:

מה?

אלכס:

זה נשמע כמו בכי של ילד.

זואי:

לא!

אלכס:

אח! משהו נגע בי!

(אלכס פורץ בצחוק)

זואי:

בן זונה, אתה כזה בן זונה!

**זואי מרביצה לו, הוא אווז אותה חזק
אליו. מתכוון לנשק אותה.**

זואי:

בייבי, יש לי רעיון.

אלכס:

(מתפשט) חושב בדיוק כמוך, בייבי.

זואי:

לא. אני רוצה לתת לחדרנית מתנה שהיא לא תשכח בחיים שלה.

אלכס:

איזה מתנה את רוצה לתת לה?

זואי:

אני רוצה שנפחיד אותה קצת.

אלכס:

אוו... בייבי, אני לא בטוח שזה רעיון טוב.

זואי:

זה רעיון מעולה. קצת נפחיד אותה. לא יותר מזה. היא כל כך מסכנה.

אלכס:

ולחפחיד אותה, זה יפתור לה את הבעיות?

זואי:

רק קצת לנער אותה.

**מארי עומדת בפתח מחזיקה סדינים
נקיים. נשמע רעם.**

מארי:

הבאתי סדינים. (שתיקה) קרה משהו?

זואי:

לא.

זואי מחבקת את אלכס

אלכס:

זואי, מה את עושה?

זואי:

מארי.

מארי:

מה?

זואי:

את יודעת מי אנחנו?

מארי:

אתם?

זואי :

כן.

מארי :

לא.

שולפת אקדח ממכנסיו של אלכס.

זואי :

אנחנו רוצחי היתומים.

אלכס :

בייבי, מה את עושה עם האקדח שלי?

מארי :

למה את מתכוונת שאתם רוצחי היתומים?

זואי :

מארי, יש לך משאלת מוות?

מארי :

אני לא מאמינה לך.

זואי :

אז אולי תאמיני לזה.

**זואי דוחפת את האקדח לראש של מארי.
אלכס דוחף את היד שלו למכנסיים.**

אלכס :

(משועשע) שיט. בייבי...

זואי :

(לאלכס) תגיד לה את האמת.

אלכס :

את לא רוצה את האמת בייבי, האמת גדולה על כולנו...

זואי :

אל תעמיד פנים בייבי. הוא כל הזמן משחק בהעמדת פנים.

מארי :

את עושה טעות.

זואי :

אנחנו המלאכים שלך בייבי, הגאולה שלך...

אלכס:

(משפסף את עצמו) אֲשֶׁרִי עָנִי הָרוּחַ כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם:
אֲשֶׁרִי הָאֲבָלִים כִּי־הֵם יִנְחָמוּ: אֲשֶׁרִי הָעֲנוּיִם כִּי־הֵמָּה יִירָשׁוּ אֶרֶץ:

מארי:

אל תעשי את זה.

אלכס:

אֲשֶׁרִי הָרַעֲבִים וְהַצְמָאִים לְצַדִּיקָה כִּי־הֵם יִשְׁבְּעוּ: אֲשֶׁרִי הָרַחֲמָנִים
כִּי־הֵם יִרְחָמוּ: אֲשֶׁרִי בָרִי לִבָּב כִּי־הֵם יִחַזּוּ אֶת־הָאֱלֹהִים: אֲשֶׁרִי
רִדְפִי שְׁלוֹם כִּי־בָנִי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם: אֲשֶׁרִי הַנְּרִדְפִים...

מארי:

אתה מוכן לסתום!

פאודה.

מארי:

אתם תצטערו על זה. אני נשבעת לכם... שניכם תשלמו...

זואי:

את כל כך יפה שאת כועסת, לזכותך יאמר שהייתי בטוחה
שתפחדי אבל את לא בחורה רגילה.

אלכס:

בייבי, אני רוצה את האקדח שלי בחזרה.

זואי:

קודם תפזר לה את השיער.

אלכס:

אני חייב?

זואי:

(מכוונת את האקדח לאלכס) תפזר לה את השיער ואז אני אחזיר
לך את האקדח.

אלכס מפזר לה את השיער.

זואי:

עכשיו תוריד לה את המשקפיים.

אלכס:

בייבי...

אלכס מוריד לה את המשקפיים.

זואי:

(בוזנת אותה) הממ... חסר לה ליפסטיק. תוציא ליפסטיק מהתיק שלי.

אלכס מוציא מהתיק הקטן של זואי ליפסטיק. זואי לוקחת ממנו ומקשקשת על הפה של מארי.

זואי:

תרדי על הברכיים.

מארי מביטה באלכס.

זואי:

(צועקת) אל תסתכלי עליו!!! תרדי על הברכיים! מה נראה לך שהוא יציל אותך?!

מארי יורדת על הברכיים.

זואי:

ידיים מאחורי הראש.

מארי שמה ידיים מאחורי הראש.

זואי:

מילים אחרונות.

זואי מכוונת את האקדח לראשה של מארי.
דממה.

אלכס:

בייבי...

זואי:

אל תתקרב או שאני דופקת גם בך כדור.

אלכס נסוג. זואי מכוונת את האקדח.
דממה. זואי מתפרצת בצחוק.

זואי:

סתם. סתם. אני לא הורגת אותך.

אלכס:

את דפוקה לגמרי...

זואי:

זה אדיר, לא? וואו, זה היה אינטנס. את מרגישה את הלב שלך?

אלכס:

אפשר את האקדח שלי?

זואי:

את באמת האמנת שאנחנו רוצחי היתומים.

מארי:

את משוגעת.

זואי:

אני? לא. טוב אולי קצת אבל ממש לא כמו שני הפסיכוסים האלה שמסתובבים. כלומר אני לא הרגתי אותך נכון? המטורפים האלה היו כבר מבתרים אותך לחתיכות ותלים אותך הפוכה על עץ.

אלכס:

מאיפה שמעת על זה?

זואי:

זה מה שאומרים.

אלכס:

אני לא שמעתי על זה.

מארי:

למה?

זואי:

למה מה?

מארי:

למה עשית את זה?

זואי:

זה לא ברור? רק מול המוות נדע להעריך את החיים. ועכשיו שראית כמה הדברים תלויים על חוט השערה, שהחיים שלך יכולים להיגמר כל רגע, כל שניה. פוף. תחשבי על כל הדברים שעוד לא עשית ושאת יכולה לעשות. אני רוצה מארי

שתארזי את החפצים שלך ותסעי, רחוק מפה ככל האפשר, כי מארי מגיע לך לחיות. קארפה דיאם, מארי, קארפה דיאם.

פאודה.

מארי:

קארפה דיאם בתחת שלי. את חולת נפש. את מופרעת על כל הראש.

זואי:

אני לא מבינה על מה את נסערת.

מארי יוצאת בסערה.

אלכס:

יופי של מתנה.

זואי:

אני באמת רציתי לעזור לה.

אלכס:

שמענתם פי נאמר וְאֶהְבֶּתְּ לְרַעַד וְשָׁנֵאתְ אֶת־אִיְבֹדָה: וְאֲנִי אֹמֵר לְכֶם אֶהְבּוּ אֶת־אִיְבֵיכֶם...

זואי:

תאר לך שהיינו באמת רוצחי היתומים.

אלכס:

אז היית צריכה לרצוח את עצמך.

זואי:

למה?

אלכס:

כי את יתומה, בייבי.

זואי:

מעניין למה הם הורגים רק יתומים?

אלכס:

בשביל לגאול אותם. ילד חייב להיות עם הוריו. אם ההורים מתים גם הילד צריך למות.

זואי:

איך אתה יודע את זה?

אלכס:

(שתיקה) קראתי את זה איפשהו.

זואי:

איזה טמטום. למה שמישהו יחשוב דבר כזה מטומטם?

אלכס:

זה לא מטומטם. יש בזה אלמנטים רוחניים. אבי יתומים ודין אלמנות אלוהים במעון קדשן.

זואי:

חשבתי שאתה לא מאמין ברוחות?

אלכס:

אני לא. אני מאמין אדוק בזקפה שלי.

זואי:

(נועצת מבט בנעליים) הפסלים האלה מפחידים אותי.

מארי פורצת פנימה, אווזת בשוט-גאן.

מארי:

ידיים למעלה... אמרתי ידיים למעלה!

זואי:

אוקי... אוקי... מארי מה את עושה!?

מארי:

את חושבת שאני מטומטמת?

זואי:

לא, לא. אני לא חושבת את זה. את האקדח, תנו לי את האקדח.

אלכס:

(נותן את האקדח) לזכותי ייאמר שאני אמרתי שזה לא רעיון טוב.

מארי:

סתום!

אלכס:

רק מציין.

מארי:

סתום או אני יורה לך בזין.

זואי:

מארי... אני רק ניסיתי...

מארי:

אני לא רוצה לשמוע.

זואי:

מארי.

מארי:

אל תגידי את השם שלי!

זואי:

אוקי, אמרתי לך עשינו את זה בשביל...

מארי:

(מוציאה נייד) סתמי!

זואי:

מה את עושה?

מארי:

(נועלת את הדלת) הלו? משטרה, אני רוצה לדווח שרוצחי
היתומים נמצאים אצלי במלון הדרכים עדן. כן, כביש 61.
תגיעו מהר.

זואי:

אלכס, היא התקשרה למשטרה.

אלכס:

כן שמעתי.

זואי:

תעשה משהו.

אלכס:

גם לשוני כל היום תהגה צדקתך, כי בשו כי חפרו מבקשי רעתי

זואי:

אלכס, מה נסגר עם המשפטים האלה?! (למארי) אני מתחננת
בפניך תוריד את הרובה. אנחנו לא רוצחי היתומים. אנחנו
סתם אנשים רגילים שמחפשים מקום שקט להיות בו. מארי

תקשיבי, את עושה טעות ענקית, המשטרה תבוא לכאן ותראה
אותך מכוונת אקדח אלינו, היא תעצור אותך. לא אותנו.

**אלכס מדליק את הרדיו. נשמעת מוסיקה
הוא מתחיל לרקוד.**

זואי:

מה אתה עושה?

אלכס ממשיך לרקוד

זואי:

אתה משוגע. היא תירה בך.

אלכס:

היא לא תירה בי.

מארי:

אני כן.

אלכס מענטז לכיוונה של מארי.

זואי:

אלכס...

אלכס:

את חמה עלי, נכון?

זואי:

אלכס!

אלכס:

(מוריד חולצה) היית רוצה את הגוף שלי נכון?

מארי:

סתום.

זואי:

אלכס!

אלכס:

נו תירי בי. תירי ברוצח היתומים.

זואי:

אתה לא רוצח היתומים!

אלכס:

אני כן בייבי אני כן.

אלכס מנשק את מארי בלהט. מארי מורידה את הנשק מתמסרת לנשיקה. הם מתנתקים.

אלכס:

מה אמרתי לך בייבי, היא לא תירה בי.

מארי יורה ליד ברגל של אלכס.

אלכס:

פפפאאאקקקק!!!

זואי:

(מנסה להגיע לאלכס) לא, לא, לא.

מארי:

אל תתקרבי! שבי על הכיסא!

זואי:

מה?

מארי:

שבי אמרתי.

זואי:

(דמעות בעיניה, מתיישבת) מה את הולכת לעשות לנו?

מארי:

אתה קום!

אלכס:

את ירית עלי.

מארי:

סתום.

זואי:

את עושה טעות.

מארי:

סתמי! (לאלכס) קום אמרתי.

אלכס קם בקושי.

מארי :

תחתוך לה את הזרת.

זואי :

מה? למה?

מארי :

כי זה מה שאתם עושים. רוצחי היתומים. חותכים את הזרת של הקורבנות שלכם למזכרת!

זואי :

אבל אמרתי לך אנחנו לא רוצחי היתומים.

מארי :

פעם אחת תרגישי מה זה כשמורידים לך אצבע. (אלכס) תחתוך או שאני הורגת אותך.

זואי :

(מייבבת) אלכס...

אלכס :

אין לי עם מה?

מארי :

עם זה.

מוציאה גרזן מהשמלה שלה. אלכס לוקח את גרזן.

מארי :

תעשה את זה.

אלכס כורת את האצבע של זואי. היא צורחת.

אלכס :

(מנפנף באצבע הכרותה.) מה את רוצה שאני אעשה עם זה?

מארי :

תן לי את זה.

אלכס נותן לה את האצבע והיא שמה אותו בכיס. מארי משירה אליו מבט.

מארי :

אתה כל כך יפה.

מארי מקרבת אותו ומנשקת אותו בלהט.

זואי:

את משוגעת לגמרי.

מארי:

(לאלכס) לשירותים. (לזואי) ושלא תחשבי שאת יכולה לצאת
הדלת נעולה.

**מארי לוקחת אלכס לשירותים. שקט דממה.
נשמע קול בכי של תינוק מרחוק. זואי
מפוזרת. שלוש יריות מפלחות את
האוויר. דממה. מארי יוצאת מהשירותים.**

מארי:

מת.

זואי:

לא...

מארי:

עכשיו תורך.

זואי:

אבל אני לא התכוונתי... אני רציתי לתת מתנה...

מארי:

ונתת...

זואי:

(בוכה) באמת?...

מארי:

כן. ואני רוצה גם לתת לך מתנה בתמורה. (מתיישבת לידה
ומדברת ברוגע) רצית לדעת את הסיפור של הפסלים, נכון?

זואי:

(מתנשמת) מה?

מארי:

זה יסביר לך למה אני הורגת אותך.

זואי:

לא אני מתחננת...

מארי :

לפני שנה, הגיעו לכאן זוג עם מזוודה. זוג מוזר, מפחיד. הם שכרו את החדר הזה לילה אחד. ביום למחרת כשפתחתי את החדר הם נעלמו והשאירו רק את המזוודה. חיפשתי אותם אבל לא מצאתי אותם בשום מקום. אז החלתי לפתוח את המזוודה. ו... סתם אין לי מושג מה הסיפור שלהם.

זואי :

מה?

מארי :

אני אחת מרוצחי היתומים.

זואי :

את?

מארי :

ואת יתומה.

זואי :

לא!

מארי :

ביי זואי.

מארי יורה בזואי. זואי מתה. דממה.

אלכס יוצא מהשירותים. פאזזה.

מארי :

עוד פעם אחת את מנשק ככה את הקורבנות שלנו ואני נשבעת לך אני יורה לך פעם הבאה בזין... מספיק הייתי צריכה להיפטר מהזקנה שמנהלת את המקום הזה לבד... זה דפק לי את הציפורניים.

אלכס :

בייבי, אבל למה לירות בי?!

מארי :

זאת רק שריטה! שלא תחשוב שלא ראיתי איך הסתכלת עליה. החלום המטונף הזה שלך לעשות שלישייה.

אלכס :

הי אני גבר, זה טבעי לגמרי.

מארי :

למה אתה לא מתייחס אלי ככה... כמו שאתה מתייחס אליהן?

אלכס :

כי את הנסיכה שלי בייבי. יש נימוסים.

מארי :

נימוסים בתחת שלי. הרגשתי כמו מטומטמת, מעמידה פנים...

אלכס :

את שחקנית נהדרת בייבי.

מארי :

לא באמת התגעגתי אלי, זה לא קל לי שאתה לא לידי. במיוחד עכשיו.

אלכס :

בייבי, מה קרה? את יודעת שאני אוהב רק אותך.

מארי :

פשוט היתי צרכה לשמוע את שוב.

אלכס :

אני אוהב אותך אל השמש ובחזרה. בואי נלך.

פונים ליציאה. מארי מורידה את הנעליים מהקיר.

אלכס :

תגידי מה הסיפור של הנעליים?

מארי :

קניתי אותם בדרך.

אלכס :

למה את צריכה נעליים של תינוק?

מארי :

כי אתה הולך להיות אבא.

אלכס :

איי לאב יו האני באני.

מארי :

אנד איי לאב יו שוגר באנס.

הם מתנשקים ים.
סוף.